

وهسوهسهی ههناوی سیبهرهکانی شاریک

ستار قادر
(سلیمانی)

شارهکه وهک خهونیک وابوو که هیدی هیدی خهریک بوو دهگۆرا بۆ کابووس، هیچ ناویکی لهسه نهخشهکان نه نووسرابوو، بهلام به چیرۆکه ونبووهکانی گوشه پیتاوپیتچهکانیدا زیندوو بوو. دیواره بهرزهکان به یادهوهری داپۆشرا بوون و ههواى ناوی تیر بوو به شتیکی که چاو نهیدهبینی، بهلام قورسایی لهسه رۆحی بوونهوه رانی شار ههست پت دهکرا، شهویکی ههروای که مانگ له پشت ههورهکانهوه خۆی ههشاردهدا، جیهانی ژیر سیبهرهکان جیاواز بوو.

شتیکی سهیر له نیتوان کۆلانهکاندا وهک گهلاى پاییز، خهزاناسا دهباری، شتیکی دهباری لهگهڵ نهسیمدا چرپه و وهسوهسهی زمانیک بوو که کهس لیتی تێ نهدهگهپشت، ده درا بهگوئی سهرجه م پوچله بهران. پاز و سهرسامیه که ی ئهوه بوو چرپه چرپی ناو سیبهرهکان وشه نه بوون، ئهوهی جیی گرنگی و بهدهمهوه چوونی ئه و تۆنی نهغمهیه بوو که ئه و چرپه چرپه له ههناوی سایهکاندا خۆی مه لاس دابوو. پت دهچوو شه مالتیک، یان پهنگه گۆرانیه کی خنکینراو، له قوولاییهکانهوه، له دلی خودی شارهکه وه ده رچیت.

کهس له سه ره تادا گرنگی به و چرپه یه نه دا، پیاوهکانی ناو بازار سه رقالی ئالوگۆری کالاکانیان بوون، مندالهکان له کوچه و کۆلانهکاندا رایان ده کرد و ژنهکان به په نجه ره کراوهکانه وه هه والیان ده گۆرپه وه، به لام له گه ل تیه رپوونی هه ر پۆژیکدا هه مووان ده ستیان کرد به هه ستردن به شتیکی نامۆ، شتیکی که ناتوانن ناوی بهینن، به لام له وییه، وهک سیبهریکی به رده وام که له هه ر

شوینیک بچن، یاوه‌رییان ده‌کات.

پیره‌پیاویک، یه‌ژی که له‌چایخانه‌یه‌کی لاجه‌په‌کی بچووکدا، له‌گۆشه‌یه‌کدا دانیشتبوو، له‌ناکاو قسه‌کانی وه‌ستاند و چاوی له‌سه‌ر پیا‌له‌ی ده‌ست به‌چای به‌ده‌سته‌وه‌ بوو. ژنیک له‌لای کاریزیک‌ی ئه‌و ناوه‌ جلی ده‌شۆرد، به‌شیوه‌یه‌کی نه‌ینی ده‌سته‌کانی وشک ده‌کردنه‌وه‌ و سه‌یری ئاوه‌که‌ی ده‌کرد، ده‌ستی کرد به‌ره‌نگدانه‌وه‌ی وینه‌یه‌ک که له‌ئو نه‌ده‌چوو. منداله‌کان که پیشتر یارییان ده‌کرد و پیده‌که‌نین، ئیستا له‌بازنه‌ی بیده‌نگدا دانیشتبوو و به‌نیگایه‌کی ره‌نگاوپه‌نگی سه‌رسوپمانه‌وه‌ گوی قولاخ و نیگای چاوانیشیان سه‌یری ئاسمانیان ده‌کرد.

تۆنی نه‌غمه‌که‌ که به‌چرپه‌یه‌کی بیهیز ده‌ستی پیکرد، بوو به‌شتیکی نزیکتر له‌ده‌نگیکی زیندوو. شه‌وانه‌ گویت لئ ده‌بوو، له‌ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ داخراوه‌کانه‌وه‌ ده‌خزیتته‌ خواره‌وه‌، وه‌ک هاوڕێیه‌کی نه‌خواراوه‌ له‌ته‌نیشته‌وه‌ دانیشتبوو. تۆنه‌که‌ هه‌ره‌شه‌یه‌کی ئاشکرا نه‌بوو، به‌لام نه‌فره‌تیک بوو به‌لئنی ویرانکاری له‌خۆگرتبوو. شه‌ویک له‌کاتیکدا مانگ وه‌ک ئاویینه‌یه‌کی شکاوی درزاوی بوو، خه‌لکی شاره‌که‌ وه‌ک ئه‌وه‌ی هیژیکی نه‌بینراوه‌ لییان بخوړیت، چوونه‌ ده‌روه‌ بو ئاوه‌ گۆره‌پانه‌ گه‌وره‌که‌. پیکه‌وه‌ وه‌ستان، بیده‌نگ، چاویان له‌ئاسمان بوو. که‌س قسه‌ی نه‌ده‌کرد، به‌لام چاوه‌کانیان به‌یه‌ک زمان قسه‌یان ده‌کرد: ترسیکی هاویه‌ش، هه‌ستکردن به‌وه‌ی ئه‌وه‌ی پووده‌دات، ئاسایی نییه‌.

سیبه‌ره‌کان به‌شیوازی سه‌یروسه‌مه‌ره‌ ده‌جوولان. له‌سه‌ر دیواره‌کان، له‌سه‌ر زه‌وی و له‌نیوان ئه‌و دره‌ختانه‌ی که‌گه‌شه‌یان ده‌کرد پیاوپیا بچوون وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ولێ ده‌ریازبوونیان له‌شتیکی

نه‌بینراوه‌ بدن. له‌بازاردا فرۆشیاره‌کان وازیان له‌هاوارکردن هه‌نا و وه‌ک په‌یکه‌ر وه‌ستان و چاوه‌پێتی شتیک بوون که نه‌یانزانی چییه‌.

له‌ناوه‌ ئاوه‌گۆرپیه‌ی که‌ ده‌ستی به‌خواردنی شار کرد، سامر و لیلیان وه‌ک دوو ده‌نگی جیاواز له‌یه‌ک زریاندا ده‌رکه‌وتن. سامر که له‌جه‌رگه‌ی شار ده‌ژیا، وه‌ک ئه‌وانی تر نه‌بوو، به‌شیوازیکی جیاوازتر گوی له‌تۆنه‌که‌ ده‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌ولێ ئه‌وه‌ بدات نه‌ینیه‌کی شاراوه‌ی پێ بلێت. چاوه‌کانی هه‌میشه‌ ده‌گه‌پان، وه‌ک ئه‌وه‌ی بیانه‌ویت جیهانی پازنامه‌ی کۆدیک بکه‌نه‌وه‌.

لیلیان پیاچه‌وانه‌که‌ی بوو، کرده‌ و ئازا و پراکتیکی و تیز وه‌ک شمشیر وابوو، ئه‌و پێی وا نه‌بوو که تۆنه‌که‌ په‌یامیکی هه‌لگرتوه‌، نه‌غمه‌که‌ی وه‌ک دوژمنیک ده‌بینی که‌ پێوستی به‌له‌ناویردنی هه‌بوو. کاتیک ره‌نگه‌کانیان به‌زاندا، ئه‌وه‌ به‌رپه‌که‌وت نه‌بوو، به‌لکوو ده‌رئه‌نجامی شتیکی گه‌وره‌تر له‌وان بوو، شتیک که‌ هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه‌ چیرۆکه‌کیان نووسیوو.

لیلیان کاتیک بو‌یه‌که‌م جار یه‌کتریان ناسی، پێی گوت:

«ئه‌گه‌ر گویت له‌تۆنی نه‌غمه‌که‌ بوو، مانای وایه‌ تۆ به‌شیکیت له‌چیرۆکه‌کی. ئیستا پرسیاره‌که‌ ئه‌وه‌یه‌: پووه‌په‌رووی ده‌بیته‌وه‌، یان پاده‌که‌یت؟»
سامر به‌ده‌نگیکی ئارام وه‌لامی دایه‌وه‌:

«*پاناکه‌م، به‌لام ده‌مه‌ویت بزانه‌م بۆچی ده‌ستی پیکردوو و کۆتایی نایه‌ت؟»

هه‌نگاوه‌کانیان به‌ره‌و هۆلی گه‌وره‌ بردیان، بینایه‌ک که‌ وه‌ک پاسه‌وانیکی بیده‌نگی نه‌ینیه‌کانی شار وه‌ستابوو. ده‌رگا قورسه‌کان داخرا، به‌لام هیواش هیواش کرانه‌وه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی بزانه‌م کۆ له‌به‌رده‌میاندايه‌. له‌ناوه‌وه‌ هۆله‌که‌ تاریک بوو، ته‌نیا پووناکیه‌ک نه‌بیت که له‌ناوه‌نده‌که‌یه‌وه‌

دهات، که نامیره که لپی وه ستابوو.
 نامیره که هیچ شتیکی ئاسایی نه بوو، پووی
 په پوله لای ده دا، وهک ئه وهی هه ناسه بدات.
 ئه وه نه خشانه ی که دایانپوشیوو به هیواشی
 ده جوولان و هیمای سهیریان دروست ده کرد
 که له زمانیکی ونبوو ده چوو. تۆنه که که
 سه رچاوه ی ئه وه هموو ویرانکارییه بوو، به
 پوونی له لای ئه وه ده رچوو.
 سامر به وریاییه وه لپی نزیك بووه وه و
 گوتی:

((ئه م نامیره دلای هموو شتیکه، ته نیا تۆنه که
 دروست ناکات... چیرۆکیک ده گنپته وه))
 لیلیان که خه ریکی سرپینه وه ی تۆز بوو له
 یه کیک له دیواره کان، به چرپه گوتی:
 ((به لām چیرۆکیکه هیشتا کۆتایی نه هاتوه،
 په نگه ئیمه به شیک بین له کۆتاییه که ی))
 تۆنه که ته نیا ده نگیک نه بوو؛ په نگدانه وه ی
 هموو شتیکی هه لای شاره که بوو. سامر و
 لیلیان تیده گن که نامیره که به ته وای خراب
 نییه، ته نیا بۆرییه که بوو، شتیکی که تۆنه که ی
 ده گه یاند، به لām دروستی نه ده کرد.
 لیلیان وتی؛

((نه گه ر بتوانین تۆنی نه غمه که بگورین،
 ده توانین هموو شتیکی بگورین، به لām چۆن؟))
 ئه وه دووانه به یه که وه ده ستیان به کارکردن
 کرد. سامر سهیری نووسراوه کانی ده کرد، هه ولای
 شیکردنه وه یانی ده دا. لیلیان خه ریکی دیزاینکردنی
 تۆنیکی نوپی بوو، ده نگدانه وه کانی شاره که ی
 له گه ل ده نگه کانی سروشت تیکه ل ده کرد. کاتیکی
 کاره که یان ته واو کرد، ئاوازه نوپییه که جیاواز
 بوو. ته نیا ده نگیک نه بوو؛ به لایتنیکی هیوا بوو.
 کاتیکی نامیره که کۆک کرا، شتیکی چاوه پوان
 نه کراو پووی دا. تۆنی نه غمه ی نوئی ده ستی به

بلاو بوونه وه به ناو شاره که دا کرد، هموو شتیکی
 به پووناکي ده شوژد. ئه وه دارانه ی که چه قۆکیش
 بوون ده ستیان به راستبوونه وه کرد، دیواره
 ویرانه کان ده ستیان به په نگدانه وه ی په نگي نوئی
 کرد.

به لām نامیره که داوای یه ک شتی کۆتایی کرد،
 ده سته واژه یه ک له سه ر پووی خۆی ده رکه وت که
 نووسیوو ی:

« بۆ ئه وه ی ئاوازه که بژیت، پئویستت به دوو
 پۆحه .»

سامر ته ماشای لیلیانی کرد و به ده نگیکي
 نه وی گوتی:

« ئیمه ده زانین ئه مه مانای چیه .»
 لیلیان به زه رده خه نه یه کی خه منا که وه ده ستی
 خسته سه ر پووی نامیره که و وتی:
 « نه گه ر ئاوازه که برپاره بژی، با چیرۆکه که مان
 هه لبگریت .»

به یانییه که ی که خه لک گه پانه وه بۆ گۆرپه پانی
 گه وره، شاره که جیاواز بوو، ئیتر سئیه ره کان
 نه ده جوولان، هه وا سووکتتر بوو، ئاوازه که ش
 گۆرانی ده گوت، به لām به ده نگیکي جیاواز.

هیشتا له شوینی دانیشتنی خۆیه وه سهیری
 مانگی درزای ده کات. ویرانکارییه که به ته وای
 کۆتایی نه هاتبوو، به لām به شیک بوو له پابوردوو.
 تۆنی نوئی به لاین و هیوا و یاده وه ری بوو که
 چیرۆکیکی له بیرنه کراوی قوربانیدانیان هه لگرتبوو.
 پات چیه له سه ر ئه م پئشها ته؟ ده توانم
 له فراوانکردن و زیادکردنی ورده کاری قوولتر
 به رده وام بم که په نگدانه وه ی سیحر و په مزی
 زمانه که بیست.

مانگی درزای له شوینی دانیشتنی خۆی نه ما،
 به لکسو له وی مابوو وه و چاودیری شاره که ی
 ده کرد، وهک چۆن بۆ چه ندان سه ده بوو، به لām

شتیك له بیده نگییه که یدا گۆږا، وهک ئه وهی چیتیر جیا بوونه وه که ی برینیک نه بیت، به لکوه ده روزه یهک بیت که تئیدا به نیگایه کی نوئی جیهان ده بینیت. ئه و شارهی که به تۆنی وئیرانییه وه گۆرانی ده گوت، گۆرانی به سهردا هاتوه و ئه و تۆنه نوئییه ی که له قوولاییه کانیه وه دیته ده ره وه، ئیستا هه لگری هیوایه، وهک ئه وهی داریک بیت که ره که گانی بۆ ناو زه وی دریز بووه ته وه، لقه گانی له گه ل بادا سه ما ده که ن و گه لاگانی هه لگرتوه که لاسایی پووناکی ده که نه وه.

شاره که له خه و هه لسا، به لام یه کسه ر نه بوو، وهک قه قنه س نه بوو که به یه کجار له خۆله میشی خۆی هه لده ستیت، به لکوه وهک بوونه وه ریک بوو که دوا ی خه ونیکی دووردریز هیواش هیواش له خه و هه لستیت. خه لک پرسیاریان ده کرد: ئایا به راستی هه موو شتیکی گۆږاوه؟ یان هه ندیک سیبه ر ماونه ته وه؟ به لام ده یانزانی ئه و ئاوازه ی ئیستا ده وتریت وهک ئه و ئاوازه نییه که پۆچی له ناو بردوه.

له گۆږه پانه گه وره که دا، که شه ویک خه لک کۆبوونه وه و سه یری ئاسمانی تاریکیان ده کرد، سیبه ره کان بوونه پووناکییه کی کال. نافوره کۆنه که جاریکی تر ده پڑا، به لام ئاوه که ی وهک هیچ ئاویکی تر نه بوو؛ وا دیار بوو له کاتی خۆره لاتندا وهک زیزه دره وشایه وه. ئه و مندالانه ی له پۆزانی وئیرانکاریدا بیده نگ بوون، ده ستیان به فیریبونی پیکه نین کرده وه، وهک ئه وهی ده نگیان نه ک هه ر ده رپرینی خۆشی خۆیان بیت، به لکوه دیواره گانی شار سارپڑ بکات.

ژنیکی که له لای پووباره که ده ژیا، که به زه رده خه نه که ی نامیره که هیچ شتیکی ئاسایی نه بوو. پووی په پووله ی لی ده دا، وهک ئه وهی

هه ناسه بدات. ئه و نه خشانه ی که دایانپۆشیبوو به هیواشی ده جوولان و هیما ی سه یریان دروست ده کرد که له زمانیکی ونبوو ده چوو، تۆنه که ش که سه رچاوه ی ئه و هه موو وئیرانکارییه بوو، به پوونی له لای ئه و ده رچوو.

سامر به وریاییه وه لیی نزیکی بووه وه و گوتی:

«ئهم نامیره هه ناوی دلی هه موو شتیکیه. ته نیا تۆنه که دروست ناکات... چیرۆکیک ده گۆږپته وه.» لیلیان که خه ریکی سه رپینه وهی تۆز بوو له یه کیکی له دیواره کان، به چرپه گوتی:

«به لام چیرۆکیکه هیشتا کۆتایی نه هاتوه، په نگه ئیمه به شتیکی له کۆتاییه که ی بین.»

تۆنه که ته نیا ده نگیکی نه بوو؛ په نگدانه وهی هه موو شتیکی هه له ی شاره که بوو. سامر و لیلیان تیده گه ن که نامیره که به ته واوی خراپ نییه. ته نیا بۆرپیه ک بوو، شتیکی که تۆنه که ی ده که یاند، به لام دروستی نه ده کرد.

لیلیان گوتی:

«ئه گه ر بتوانین تۆن نه غمه بگۆرین، ده توانین هه موو شتیکی بگۆرین. به لام چۆن؟»

ئه و دووانه ده ستیان به کارکردن کرد به یه که وه. سامر سه یری نووسراوه گانی ده کرد، هه ولی شیکردنه وه یان ده دا. لیلیان خه ریکی دیزاینکردنی تۆنیکی نوپی بوو، ده نگدانه وه گانی شاره که ی له گه ل ده نگه گانی سه روش تیکه ل ده کرد. کاتیکی کاره که یان ته واو کرد، ئاوازه نوئییه که جیاواز بوو، ته نیا ده نگیکی نه بوو؛ به لئینیکی هیوا بوو.

کاتیکی نامیره که پست کرا، شتیکی چاوه پوان نه کراو پووی دا. تۆنی نوئی ده ستی به بلابوونه وه به ناو شاره که دا کرد، هه موو شتیکی به پووناکی ده شۆرد. ئه و دارانه ی که چه قۆکیش بوون ده ستیان

به پاستبوونهوه کرد، دیواره ویرانه‌کان ده‌ستیان به پهنگانده‌وی پهنگی نوئ کرد.

به‌لام نامیره‌که داوای یه‌ک شتی کۆتایی کرد. ده‌سته‌واژه‌یه‌ک له‌سه‌ر پووی خوئی ده‌رکه‌وت که نووسیپووی:

«بۆ ئه‌وه‌ی ئاوازه‌که بژیت، پئویستت به‌دوو پۆحه.»

سامر ته‌ماشای (لیلیان)ی کرد و به‌ده‌نگیکی نه‌وی گوتی:

«ئیمه‌ ده‌زانین ئه‌مه‌ مانای چیه‌.»

لیلیان به‌زهرده‌خه‌نه‌یه‌کی خه‌مناکه‌وه ده‌ستی خسته‌سه‌ر پووی نامیره‌که و وتی:

«ئه‌گه‌ر ئاوازه‌که بپاره‌بژی، با چیرۆکه‌که‌مان هه‌لبگریت.»

به‌یانیه‌که‌ی که خه‌لک بۆ گۆرپه‌پانی گه‌وره گه‌رانه‌وه، شاره‌که جیاواز بوو، ئیتر سیبه‌ره‌کان نه‌ده‌جوولان، هه‌وا سووکتتر بوو، ئاوازه‌که‌ش گۆرانی ده‌گوت، به‌لام به‌ده‌نگیکی جیاواز.

مانگی درزای هیشتا له‌شوینی دانیشتنی خویه‌وه سه‌یری ده‌کات. ویرانکارییه‌که به‌ته‌واوی کۆتایی نه‌هاتبوو، به‌لام به‌شیکی پابوردوو بوو. تۆنی نوئ به‌لین و هیوا و یاده‌وه‌ری بوو که چیرۆکیکی له‌بیرنه‌کراوی قوربانیدانیان

هه‌لگرتبوو، به‌لکوو له‌وئ مابوووه و چاودیری شاره‌که‌ی ده‌کرد، وه‌ک چۆن بۆ چه‌ندان سه‌ده بوو، به‌لام شتیکی له‌بیده‌نگییه‌که‌یدا گۆرپا، وه‌ک ئه‌وه‌ی چیتر جیابوونه‌وه‌که‌ی برینیک نه‌بیت، به‌لکوو ده‌روازه‌یه‌ک بیت که تئیدا به‌نیگایه‌کی نوئ جیهان ده‌بینیت. ئه‌و شاره‌ی

که به‌تۆنی ویرانییه‌وه گۆرانی ده‌گوت، گۆرانی به‌سه‌ردا هاتوو و ئه‌و تۆنه‌ نوئییه‌ی که له‌قوولاییه‌کانییه‌وه دیته‌ ده‌روه، ئیستا هه‌لگری هیوایه، وه‌ک ئه‌وه‌ی داریک بیت که ره‌گه‌کانی

بۆ ناو زه‌وی دریز بووه‌ته‌وه، لقه‌کانی له‌گه‌ل بادا سه‌ما ده‌که‌ن و گه‌لاکانی هه‌لگرتوووه که لاسایی پووناکی ده‌که‌نه‌وه.

شاره‌که له‌خه‌وه‌لسا، به‌لام یه‌کسه‌ر نه‌بوو. وه‌ک قه‌قنه‌س نه‌بوو که به‌یه‌ک جار له‌خۆله‌میشتی خوئی هه‌لده‌ستیت، به‌لکوو وه‌ک بوونه‌وه‌ریک بوو که داوای خه‌ونیکی دووردریز هتواش هتواش له‌خه‌وه‌لسیت. خه‌لک پرسیاریان ده‌کرد: ئایا به‌پاستی هه‌موو شتیکی گۆرپاوه؟ یان هه‌ندیکی سیبه‌ر ماونه‌ته‌وه؟ به‌لام ده‌یانزانی ئه‌و ئاوازه‌ی ئیستا ده‌وتریت وه‌ک ئه‌و ئاوازه‌ نییه‌ که پۆخی له‌ناوبردوو.

له‌گۆرپه‌پانه‌گه‌وره‌که‌دا، که شه‌ویک خه‌لک کۆبوونه‌وه و سه‌یری ئاسمانی تاریکیان ده‌کرد، سیبه‌ره‌کان بوونه‌ پووناکییه‌کی کال. نافورره کۆنه‌که جاریکی تر له‌سه‌ری ده‌رژا، به‌لام ئاوه‌که‌ی وه‌ک هیچ ئاویکی تر نه‌بوو؛ وا دیار بوو له‌کاتی خۆره‌لاتندا وه‌ک زیپ ده‌دره‌وشایه‌وه. ئه‌و مندالانه‌ی له‌پۆژانی ویرانکاریدا بیده‌نگ بوون، ده‌ستیان به‌فیرپوونی پیکه‌نین کرده‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی ده‌نگیان نه‌ک هه‌ر ده‌رپرینی خوئی خویان بیت، به‌لکوو دیواره‌کانی شار ساپریژ بکات.

ژنیکی که له‌لای پووباره‌که ده‌ژیا و به‌زهرده‌خه‌نه‌که‌ی ناسراوه، سالانیک بوو نه‌مابوو، به‌په‌رداخیکی بچوکه‌وه له‌ماله‌که‌ی هاته‌ده‌روه. پری کرد له‌ئاوی نافورره‌که، پاشان له‌ناوه‌پاستی گۆرپه‌پانه‌که‌دا وه‌ستا و به‌هیمنی گوتی:

«هه‌موو شتیکی گه‌پاوه‌ته‌وه شوینی خوئی، به‌لام ئیستا ئاوه‌که شتیکی نوئی هه‌لگرتوووه... وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌و وشانه‌ هه‌لبگریت که ئه‌وانه‌ی پۆیشتون بۆمان به‌جئ ماوه.»

تۆنى نەغمە نوپىيەكە بەتەنيا دەنگىك نەبوو،
 لە ھەموو شتىكدا ئامادە بوو. لەو ھەوايەي
 كە سىيەكان پىر دەكات، لەو درەختانەي كە
 سەردەمانىك چەقۆكىش بوون و ديسانەو بە
 شيۆەيەكى راست گەشە دەكەن، تەنانەت لەو
 زەوييەشدا كە درزيان تىكەوتبوو، بەلام ئىستا
 بە چىنىكى تەنك لە چىمەنى سەوز داپۆشراوہ.
 ئەو جووتيارانەي لە پۆژانى ويرانبووندا كىلگەكانيان
 جئ ھىشتبوو، ئىستا بە تۆوہەكانيانەو دەگەرانەو،
 ھەك ئەوہي بزنان زەوي جارىكى دىكە قبووليان
 دەكاتەوہ. پىرە پياويك كە بە ھىكمەتى خۆي
 ناسرابوو لە كاتى چاندنى دارىكى بچووكدا وتى:
 «*ئاوازەكە تەنيا ھەلگى گۆرانىيەكى نوئ
 نىيە، پىمان دەلئەت كە رەگەكان دەتوانن
 دووبارە بۆ ناو زەوي درىژىنەوہ.»
 بەلام شار بەتەواوي لە سىبەر بىبەش نەبوو.
 لە دوورەوہ، لە ليوارەكانىدا، جوولەيەكى بئ
 ھىز ھەبوو، ھەك ئەوہي سىبەرەكان ھىشتا
 چاوہرپى چانسى خۆيان بن. تۆنى نوئ
 بەھىزتر بوو، بەلام ھىزى سىپىنەوہي ھەموو
 شتىكى نەبوو.
 پىرەژنىك كە لە جەرگەي شار دەژيا، بەيانىيەك
 بە دراوسىكەي گوت:
 «سىبەرەكان بە تەواوي دوژمن نىن، بەشىكن
 لە ئىمە. ئەگەر بە وردى گوييان لى بگرين،
 لەوانەيە يارمەتيدەرمان بن بۆ ئەوہي تىبگەين
 چى پىويستە لەناو خۆماندا چاك بكرىت.»
 سامر و لىليان كە بوونە بەشىك لە نەغمەكە،
 وايان لە شارەكە نەكرد گىرنگى سىبەرەكان
 لەبىر بكات، بەلكوو پەيامىكى شاراوہيان لە
 دواي خۆيان بەجئ ھىشتووہ كە دەلئەت تۆنەكە
 تەنيا كاتىك دەتوانىت تەواو بىت كە شارەكە
 لەگەل خۆيدا رىك بكوپت، لەگەل رابوردووي

خۆي و ھەلەكانى و ھەموو ئەو ئازارانەي كە
 وای كردووہ ھەك خۆي بىت.
 سامر و لىليان لە پووي جەستەيىيەوہ ئامادە
 نەبوون، بەلام ھەموو ئەوانەي گوييان لە تۆنەكە
 بوو ھەستيان پى دەكرد. دەنگى ئاوازەكە
 ھەك گەفتوگۆي دوو ھاوپى بوو كە چىرۆكىك
 دەگىرنەوہ، چىرۆكى شارىك كە لە ليواري
 دارماندا بوو، بەلام لە سايەي قوربانىدان،
 ديسانەوہ گەشەي كرد.
 شەويك، كورپكى بچووك لە پەنجەرەكەوہ
 ھەستا و لە داپىرەي پرسى:
 «شەوان كى گۆرانى دەلئەت داپىرە؟»
 داپىرە زەردەخەنەيەكى كرد و ئامازەي بە
 مانگى درزاوي كرد:
 «ئەوان سامر و لىليان پۆيشتن، بەلام
 نەپۆيشتن. پۆحيان بوو بە ئاوازيك كە ياوہري
 ئىمەيە.»
 مانگ بە درزەكانىيەوہ كە رەنگدانەوہي
 مېژووي شارەكە بوو، سەيرى دەكرد. ئەو
 سىبەرەرانەي سەردەمانىك ھەمووانى دەترساند،
 بوونە بەشىك لە چىرۆكەكە، تۆنى نوئش بوو
 بە زمانىكى نوئ بۆ شارەكە، بەلام مانگ
 دەيزانى چىرۆكەكە كۆتايى نەھاتووہ.
 شەويك، لە كاتىكدا شار خەوتبوو، لەناكاو
 تۆنەكە بەرز بووہوہ، ھەك ئەوہي تۆنىكى
 زيادەي ھەلگرتبىت. دەنگىكى نەرم، بەلام
 ئەوہندە بەھىزە كە بۆ ساتىك ھەمووان لە
 خەو ھەلسىت. رەنگە ھۆشدارىيەك بوويىت،
 بەلئىنىك بوويىت كە شتە باشەكان بەبئ
 مملانى نايەت.
 بەم شيۆەيە شارەكە تەنيا شوپىنىك نەبوو
 كە مرۆف تىيدا دەژى، بەلكوو بوو بە
 زىندەوہرىكى زىندوو كە گۆرانى خۆي دەلئەت.

گورانییهک که هه لگری یاده وهری ویرانکاری و دره و شان و هوی شیفا و به لئینیکه که پووناکی هه رگیز نامریت، تهنانهت نه گهر بۆ ساتیک به سیبه ریش داپۆشرا بییت.

مانگی درزای له شوینی دانیشتنی خۆی جاودیری شاره که ی ده کرد، وهک چۆن بۆ چه ندان سه ده بوو، به لام شتیک له بیده نگییه که یدا گۆپا، وهک نه وهری چیتر جیا بوونه وه که ی برینیک نه بییت، به لکوو ده روزه یهک بییت که تیتیدا به نیگایه کی نوئ جیهان ده بینیت. نه و شاره ی که به تۆنی ویرانییه وه گورانی ده گوت، گۆپانی به سه ردا هاتوو و نه و تۆنه نوئییه ی که له قوولاییه کانیه وه دیتنه ده ره وه، نیستا هه لگری هیوایه، وهک نه وهری داریک بییت که ره گه کانی بۆ ناو زهوی دریز بووه ته وه، لقه کانی له گه ل بادا سه ما ده کهن و گه لاکانی هه لگرتوو که لاسایی پووناکی ده که نه وه.

شاره که له خه وه لسا، به لام یه کسه نه بوو، وهک فینیکسیک نه بوو که به یهک جار له خۆله میشی خۆی هه لده ستیت، به لکوو وهک بوونه وه ریک بوو که دوا ی خه ونیکی دوور دریز هتواش هتواش له خه وه لستیت. خه لک پرساریان ده کرد: ئایا به راستی هه موو شتیک گۆپاوه؟ یان هه ندیک سیبه ر ماونه ته وه؟ به لام ده یانزانی نه و ئاوازه ی نیستا ده وتریت وهک نه و ئاوازه نییه که پۆخی له ناو بردوو.

له گۆپه پانه گه وره که دا که شه ویک خه لک کۆبوونه وه و سه یری ئاسمانی تاریکیان ده کرد، سیبه ره کان بوونه پووناکییه کی کال. نافوو ره کۆنه که جاریکی تر ده پڑا، به لام ئاوه که ی وهک هیهچ ئاوئیکی تر نه بوو؛ وا دیار بوو له کاتی خۆره لاتندا وهک زیز ده دره وشایه وه. نه و مندالانه ی له پۆزانی ویرانکاریدا بیده نگ بوون،

ده ستیان کرده وه به فیربوونی پیکه نین، وهک نه وهری ده نگیان نهک هه ر ده برینی خۆشی خۆیان بییت، به لکوو دیواره کانی شار ساپڑ بکات.

ژنیک که له لای پوویاره که ده ژیا، که به زه رده خه نه که ی ناسراوه که سالانیک بوو نه ما بوو، به په ردا خیکی بچوکه وه له ماله که ی هاته ده ره وه. پری کرد له ئاوی نافوو ره که، پاشان له ناوه راستی گۆپه پانه که دا وه ستا و به هیمنی وتی: * «هه موو شتیک گه پراوه ته وه شوینی خۆی، به لام نیستا ئاوه که شتیک نوئی هه لگرتوو... وهک نه وهری نه و وشانه هه لگرتیت که نه وانیه پۆشتوون بۆمان به جی ماوه».

تۆنی نه غمه ی نوئ تهنیا ده نگیک نه بوو، له هه موو شتیکدا ئاماده بوو. له وه وایه ی که سیبه کان پر ده کات، له و دره ختانه ی که سه رده مانیک بهر چه قو و ته ور و ته ورداس درابوون و دیسانه وه به شیوه یه کی راست گه شه ده کهن، تهنانهت له و زه وییه شدا که درزیان تیکه وتبوو، به لام نیستا به چینیکی تهنک له چیمه نی سه وز داپۆشراوه.

نه و جووتیارانه ی له پۆزانی ویرانبووندا کیلگه کانیا ن جی هیشتبوو، نیستا به تۆه کانیا نه وه ده گه پانه وه، وهک نه وهری بزانه زهوی جاریکی دیکه قبوولیان ده کاته وه. پیره پیاوئیک که به حیکمه تی خۆی ناسرابوو له کاتی چاندنی داریکی بچوکه دا وتی:

«* ئاوازه که تهنیا هه لگری گورانییه کی نوئ نییه، پیمان ده لیت که ره گه کان ده توانن دوویاره به قایمی بۆ ناو هه ناوی زهوی دریز بینه وه.»